

[Kurt Brauer.]

mæssig henseende. Det synes jeg godt man kunne tage et udvalgs møde eller to om, så meget mere som SF har udtalt sig på linje med det radikale landsmøde for godt et eller halvandet år siden, hvor vi foreslog disse radikale skridt som et led på vejen hen mod vort principielle mål: et afrustet Danmark.

Den anden ting, der bringer mig herop, er hr. Kjær Rasmussens dagsorden. Hvis jeg nu siger det på den måde, at jeg ikke synes, den er rigtig klog, så vil det ikke af Folketingets forhandlinger kunne læses, hvor jeg lagde trykket, og det er jeg i grunden ikke særlig utilfreds med. Hr. Kjær Rasmussen spørger os om to ting. Han spørger, om vi vil opsiges medlemskabet af NATO. Han kender vores svar, og han kender resten af tingets svar; han kunne da bare have spurgt mig, han havde sådan set ikke behovet at gå via denne talerstol for at få det at vide, jeg havde godt kunnet fortælle ham, hvorledes der ville blive stemt om det, og det tror jeg for resten der er 177 øvrige medlemmer af tinget der ville kunne.

Så spørger hr. Kjær Rasmussen os om én ting til: om SF vil medvirke til, at dets eget ændringsforslag til lovforslaget bliver vedtaget. Det vil vi gerne; vi synes også, det er en god idé, således som vi altså også har foreslået det, at vi afvikler forsvaret i løbet af en 3 års periode. Men når nu hr. Kjær Rasmussen spørger, skal han også få svaret nede fra min plads, når den tid kommer.

Kjær Rasmussen: Jeg hørte udmærket, at hr. Kurt Brauer lagde trykket på klog, og det var da også, hvad jeg mente at kunne få ud af det, han sagde heroppefra, nemlig at det var et klogt dagsordensforslag.

Forsvarsministeren konstaterede i sit svar til mig, at en vedtagelse af vores dagsordensforslag vil betyde et brud på den hidtidige sikkerhedspolitik. Det har forsvarsministeren da så inderlig ret i; jeg brugte jo netop hele min taletid på at bevise, at den nuværende sikkerhedspolitik er forfejlet. Jeg påviste det på en lang række punkter, en lang række punkter, som viser, at NATO-politikken er forfejlet.

Men jeg stillede også ministeren og NATO-tilhængerne nogle spørgsmål, som jeg for øvrigt ikke fik svar på. Jeg spurgte ministe-

ren, hvad han har at sige om den a-våben strategi, som nu diskuteres så livligt i NATO-kredse. Efter dagspressen kunne det tyde på, at der skal affyres prøvebomber, raketter, eller hvad sådan noget nu er, i afsides dale eller over Østersøen. Det er de tanker, man i fuldt alvor sidder og leger med i NATO-kredse. Kan vi ikke få forsvarsministerens og regeringens indstilling til denne strategi?

Til samtlige medlemmer, som gik ind for, at NATO har medvirket til afspænding, stillede jeg spørgsmålet direkte, om det ikke var muligt blot at få antydning af bevis på, at NATO på noget sted har medvirket til en afspænding. Heller ikke på dette spørgsmål kunne jeg få noget svar, og så kan jeg jo stille det en snes gange mere.

Endelig har jeg nogle bemærkninger til hr. Kjeld Olesen, der jo i denne debat har fungeret som en slags juniorpartner for hr. Krag — jeg tror for øvrigt, hele salen glædede sig, da hr. Kjeld Olesen igen kunne komme til orde og få ørenlyd for sin partiformand. Hr. Kjeld Olesen sagde: selvfølgelig vil socialdemokratiet ikke stemme for hr. Kjær Rasmussens dagsordensforslag. Det må vi naturligvis tage til efterretning at man ikke vil fra socialdemokratisk hold, men jeg bemærkede også, at der ikke kom nogen argumentation for, hvorfor socialdemokratiet ikke ville stemme for dagsordensforslaget.

Hr. Erik Kragh siger, at invasionstruslen fra U.S.S.R. er ganske klar. Jeg ved ikke, om det er for meget forlangt at bede hr. Erik Kragh om at fremkomme med nogle beviser for denne påstand. Hr. Erik Kragh talte godt nok om, at en eller anden ekspert havde sagt et eller andet, men det lød ikke særlig overbevisende; derfor spørgsmålet.

Forholdet er det, at Tjekoslovakiet ikke kan bruges som eksempel på NATOs nødvendighed, for Tjekoslovakiet forsøgte at løsgøre sig fra sin supermagt, og derfor blev det besat; og Danmark skulle have foretaget et lignende skridt til løsgørelse fra sin supermagt, men vi gjorde det som sagt ikke. Her nøjedes NATO-politikerne blot med at hulke over Dubecks og fællers skæbne, men de gik ikke hen og gjorde ligesom de daværende tjekoslovakiske ledere, nemlig forsøgte på at løsgøre sig fra supermagten, i dette tilfælde naturligvis USA.